

ANNE CASSIDY

Neužmirštuolė

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Rūta Jaskonė

UDK 821.111-93
Ca278

Versta iš:
Anne Cassidy
Forget Me Not

ISBN 978-9955-16-397-8

Text copyright
© Anne Cassidy, 2008
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Rūta Jaskonė, 2012
© „Gimtasis žodis“, 2012

PROLOGAS

Mažas vaikas sveria nedaug. Aš tai žinau.

Mergaitė gulėjo ant nugaros. Galiu pasakyti, ji buvo karšta – pasilenkusi arčiau jutau nuo jos dvelkiančią šilumą. Tiesiog užuodžiau.

Akimirką dvejojau. Iš tolumoje augančių medžių sklido neaiškus garsas. Pavojingas. Tikriausiai tai buvo sprunkančio per atžalyną gyvūno urzgimas.

Susikaupusi ilgai į ją spoksojau. Vos kvėpavau. Laikiausi tyliai, kad ko nors neprižadinačiau.

*Tarsi kvadratu įremindama paveikslą laikiau išties-
tas rankas.*

Ji buvo gražuolė.

Pritūpiau atsargiai, kad nepabudinčiau jos. Rankos slydo mergytės kūneliu. Pakėliau ir prisiglaudžiau ją prie krūtinės. Ji per miegus murmėjo, ir aš palaimingai užsimerkiau.

Tada ją nusinešiau.

PIRMAS SKYRIUS

Visą vakarą jaučiau, kad kažkas įvyks. Devintą vis dar buvo karšta. Oras tirštas ir šiltas tarsi sriuba. Kaskart, kai išeidavau į sodą, dideli švelnūs lietaus lašai kelias sekundes taškuodavo grindinio akmenis ir tuoj pat išdžiūdavo. Dangus buvo niūrus. Retas griaustinio dundėjimas priversdavo krūptelėti.

Valandų valandas rūšiauvau seną mokyklinį šlamštą, segtuvus, knygas. Praėjusią savaitę išlaikiau paskutinį egzaminą. Mokykla baigta. Stengiausi užmiršti viską. Išsitraukiau seniai rašytą kuprinės dugne tūnojusį dienoraštį.

Kimblo vidurinė mokykla. Stela Parfit, 12 c klasė.

Pralėkė dvylika mokslo metų. Stelos Parfit, moksleivės, nebėra. Vietoj jos – visiškai kitas žmogus. Dirbsiu, turėsiu pajamų, mokesčių mokėtojos numerį, banko sąskaitą, kreditinę kortelę. Norėjosi pamiršti viską – mokslus,

knygas, egzaminus. Aš pasikeičiau. Pagaliau palikau prasmirdusias mokyklas ir suirzusius mokytojus.

Tempiau per virtuvę dar vieną juodą krepšį, pilną užrašų. Pastūmus ir koja atidarius užpakalines duris padvelkė šiluma. Išmečiau į šiukšlių dėžę krepšį ir pastovėjau. Beveik *girdėjau* švelnų šilumos gausmą. Patraukiau palaidinę į priekį ir pasivėdavau.

Tamsiu dangumi nudundėjo griaustinis. Pažiūrėjau aukštyrą laukdama žaibo, bet jo nesimatė. Miške, anapus sodų, girdėjosi skardūs žaidžiančių vaikų balsai. Raitųjų takais burzgė motociklai. Norėjau būti kartu su jais – sėdėti už motociklininko nugaros, pašėlusiu greičiu lėkti mišku ir justi oro gūsius.

Iš virtuvės į vidinį kiemelį išsitempiau kėdę ir, pasiėmusi stiklinę šalto vandens, atsisėdau. Išgėrusi prispaudžiau stiklą prie skruosto. Bus visai kitokia naktis – su drėgnomis paklodėmis, atvirais langais. O kur mama? *Netrukus pasirodysiu*, – paaiškino išgėrusi arbatą. Ir nuo tada jos nebemačiau. Spoksojau į medžių sieną sodo gale. Kodėl nepaskambino? Atsidusau. Atsisėgiau palaidinę ir pamosavau skvermais, norėdama atsivėsinti. Jaučiausi gerai, taigi palikau ją neužsegta.

Kur mama?

Žaibas sudrebino horizontą. Kažkur šūkavo ir spygavo vaikai. Dangus tamsėjo ir oras darėsi lyg karštas rūkas.

Kažkas turėtų nutikti.

Jaučiau. Tikėjau si lietaus ar audros. Niekam kitam nebuvau pasiruošusi.

Vienuoliktą radau laišką apie mamos pokalbį dėl naujo darbo. Ieškojau jos miegamajame žurnalo. Ant stalo šalia kompiuterio buvo laiškinių popieriaus lapas su viršuje nurodyta siuntėjo pavarde ir adresu: *Miela Terese Parfit, mes apsvairstėme Jūsų prašymą dėl vyriausiosios administratorės pareigų. Jūs buvote atrinkta šioms pareigoms. Būtų malonu, jei ateitumėte pasikalbėti liepos devintosios dešimtą valandą ryto. Viešbučio ir kelionės išlaidos bus apmokėtos.*

Mama minėjo, kad ieško darbo. Tik nesakė, kad jis Liverpulyje. Mes gyvename Esekse. Padėjau laišką ir išėjau. Vėliau grįžau, atsisėdau ant kėdės ir dar sykį paėmiau lapą. Liverpulis?!

Ką mama sau galvojo? Čia buvome laimingos. Pažinojome daug žmonių. Gerai sutarėme su kaimynais, ir mama turėjo nemažai draugų.

Lietaus barbenimas į langą patraukė mano dėmesį. Priėjusi praskleidžiau užuolaidą. Tikėjau pamatyti liūtį, bet ant stiklo buvo vos kelios dėmelės. Nei lietaus, nei dulksnos, nei vėsaus oro, tik troškus karštis. Blykstelėjęs žaibas sekundę nušvietė dangų, ir pamčiau miško medžių viršūnes. Po to vėl stjo tamsa. Mano pečiai įsitempė. Pažvelgiau į laikrodį: dvidešimt

po vienuolikos. Kur mama? Mąščiau žiūrėdama į laišką, grėsmingai gulintį ant jos stalo. Kai grįžau į savo kambarį, tolumoje dudenų griaustinis. Pasiėmiau mobilųjį. Susiradau mamos numerį ir paspaudžiau mygtuką. Klausiausi melodijos, kol pasigirdo balso paštas.

Kodėl turėčiau stebėtis, kad nieko man nesakė apie Liverpulį? Ji mokėjo saugoti paslaptis. Gimtadieniai ar Kalėdos jai nerūpėjo. Visada meistriškai viską slėpė.

Tolumoje aidėjo sirena. Tikriausiai ugniagesių mašinos. Pastarosiomis dienomis jos kaukdamos lakstė pagrindiniais miško keliais gesinti gaisrų, kurie įsiplieskdavo tai šen, tai ten.

Įėjusi į kambarį įjungiau ventiliatorių. Jis lėtai sukosi, nupūsdamas nuo kėdės atlošo drabužius ir banguodamas paklodes. Išjungiau lempą, nusirengiau ir apsilvilkau naktinukus. Prieš atsiguldama dar pastovėjau ir pažiūrėjau pro langą. Apačioje ryškėjo sodų kontūrai. Iš kaimyninių namų sklido balsai ir šuns lojimas.

Miškas už sodų skendėjo tyloje. Tamsa atrodė išsekinda karščio. Pažvelgiau, ar nematyti gyvybės ženklų. Nieko. Mano akys lakstė iš kairės į dešinę ir atgal, ieškodamos šviesos, kuri kartais nušvinta nuo pravažiuojančių automobilių žibintų. Nieko.

Kur mama?

Buvau įsitempusi. Laukiau jos. Laukiau lietaus. Laukiau kažko.

Lyti pradėjo apie antrą. Barbeno į langą tarsi akmenukai. Jie mane pažadino. Suklupau lipdama iš lovos, nuėjau uždaryti lango. Stebėjau, kaip lietus plauna stiklą. Pajutau šaltį ir pasitrynčiau rankas. Uždaromų lauko durų garsas privertė mane apsižvalgyti.

– Mama? – pašaukiau.

Nuėjusi į prieškambarį įjungiau šviesas. Mama buvo kiaurai permirkusi. Plaukai sulipę, drabužiai visiškai šlapi.

– Ar tau viskas gerai? Kur buvai? – paklausiau leisdamausi laiptais.

– O Stela, – atsiliepė neaiškiai. – Man viskas gerai. Šiek tiek sulijau...

– Tu permirkusi! – pasakiau. – Lipk į viršų ir persirenk.

– Norėčiau atsigerti vandens, – ištarė.

Nusekiau ją į virtuvę. Prie kriauklės nusispyrusi batus pakišo stiklinę po čiaupu. Truputį nugėrusi vėl įsipylė. Lietus plovė virtuvės langą, ištrindamas tamsą. Mama atsisuko į mane, dabar daug mažesnė, nes basa. Ji girta. Staiga supratau, kur ji buvo.

– Tu nevažiavai susitikti su Gariu Boidu!

– Tik nepradėk, Stela, – atsakė eidama pro mane.

Slinkau jai iš paskos. Jaučiau nuo jos sklindantį alkoholio tvaiką. Ji porą sykių stabtelėjo ant laiptų, o aš stovėjau už jos ištiesusi ranką, jeigu ji kartais prarastų

pusiausvyrą. Miegamajame uždegė šviesą ir pastatė stiklinę ant naktinio stalelio krašto. Kai pradėjo plėsti nuo savęs drabužius, žengiau pirmyn ir užtraukiau užuolaidas. Ji stovėjo vien su liemenėle ir kelnaitėmis.

– Man reikia į tualetą, – pasakė.

– Tai buvai pas Gari Boidą, ar ne? – vėl paklausiau.

Ji neatsakė. Šviesoje atrodė išsekusi. Išėjo paskui mane iš vonios. Vienintelis ryškus daiktas buvo žydra gėlės tatuiruotė ant jos peties.

Kodėl tiesiog nepasako, kur buvo?

– Man reikia pamiegoti, – tarė bučiuodama man į skruostą. – Rytoj negaliu vėluoti į darbą. Turiu susitikimą.

Ji atsigulė į lovą su apatiniais, ir jos veidas paskendo pagalvėje. Ji nebuvo panaši į mamą, veikiau į išdykusią paauglę. Užtraukiau ant jos antklodę ir išjungiau šviesą. Viskas, ką dabar girdėjau, buvo lietus, jau švelnesnis – kaip tekančio vandens srovelė.

Ji buvo su Gariu Boidu, buvau tuo įsitikinusi. Nesakė man, kad ruošiasi su juo susitikti. Slėpė. Ir mokėjo tai daryti.

ANTRAS SKYRIUS

Blogos naujienos pamažu sklido. Policijos automobiliai šalia Hendersonų namo nugąsdino kelis ankstyvus gyventojus. Galiausiai išgirdau žinią iš kaimynų.

Buvau virtuvėje ir gaminau pusryčius. Galinės durys ir langai buvo atviri, kad į namą įeitų gaivaus oro. Lietus liovėsi, bet viskas buvo sudrėkę. Atsigavusi žolė ir krūmai blizgėjo nuo drėgmės. Kelias dienas buvęs rudas ir dulkėtas sodas dabar atrodė ryškiai žalias.

Buvo dar tik pusė aštuonių. Mąščiau apie Liverpulį. Kodėl mama norėjo darbo taip toli?

Galvojau apie Garį Boidą, mamos esamą ar buvusį draugą. Barbenau pirštais į virtuvės stalą, dantys kaleno. Įsivaizdavau jį prieš kelias savaites vidury nakties sėdintį ant mamos lovos. Jis brązgino gitarą, jo kojos, apautos dideliais odiniais sandalais, buvo sukryžiuotos. Mama šoko kambaryje su raudonojo vyno taure rankoje.

– O, – pasakė ji, kai pamatė mane stovinčią. – *Ar mes tave pažadinome?*

Dabar Garis susitikinėja su kažkokia kita moterimi. Ar mama stengiasi pabėgti nuo nevykusių santykių? Jai persikėlus jis negalėtų atvykti jos susigrąžinti. Bet *Liverpulis*?

Tada čia įsilaužė vagys. Tai atsitiko prieš porą mėnesių ir ją labai nuliūdino. Ištisomis savaitėmis kasnakt vaikščiodavo ratu tikrindama užraktus. Prie lovos laikė iš kažkur gautą kriketo lazda, nes buvo įbauginta. „Galinis sodelis miško pusėje visada traukia vagis,“ – kartodavo ji. Galiausiai užsimanė naujos galinių vartų sklendės ir pakabinamos spynos. Nuo tada *atrodė* laimingesnė.

Ar šie du dalykai ir privertė ją svarstyti apie persikėlimą?

Suklusau išgirdusi lauke keistą garsą. Atrodė, kažkas prie užpakalinių durų, tačiau tikriausiai garsas sklido iš gatvės. Trinktelėjo automobilio durelės ir pasigirdo balsai. Akimirką pasiklausiusi nuėjau pažiūrėti, kas atsitiko.

Vidury kelio stovėjo furgonas, per visą gatvę buvo nutiestas kabelis. Ryškiai oranžinis su žalios spalvos užrašu *Komunikacinis kabelis*. Ak. Nuo triukšmo man jau kelias dienas skauda galvą. Tai mat kodėl perkasti šaligatviai ir taip nepatogu jais vaikščioti.

Mūsų kaimynė Glorija buvo lauke ir kalbėjosi su ponija Simpson, dama, gyvenančia kitoje kelio pusėje.

Glorija atrodė kaip visuomet. Šiandien vilkėjo geltoną suknelę, kuri paryškino įdegusius pečius, ypač rudą odą. Nors dar tik ankstyvas rytas, jau buvo pasidažiusi, susigarbanojusi plaukus. Jai per šešiasdešimt, bet stengėsi atrodyti visa dvidešimčia metų jaunesnė, kad ir nelabai sekėsi. Ponia Simpson su įprastais pagyvenusios damos drabužiais atrodė daug žavesnė.

– Kažkas atsitiko vienam iš Hendersonų vaikų, – pasakė Glorija.

– Ar manai, kad jį suėmė? – pasiteiravo Ponia Simpson. – Tai būtų jau ne pirmas kartas!

– Visai nevaldoma ta šeima. Bet kokių metų. Mačiau jų devynerių metų mergaitę vieną miške dešimtą valandą vakaro.

Jos kalbėjosi toliau, o aš žvilgtelėjau į gatvę, kur buvo pastatyti du policijos automobiliai. Įdomu, ar vienas iš vaikų suimtas ir kodėl. Narkotikai? Apiplėšimas? Kad ir kas būtų, paprastai to pranešti nevyksta du policijos automobiliai. Galbūt tai kas nors rimtesnio. Hendersonai visuomet atrodė nelabai sąžiningi.

Jie gyveno už aštuonių namų nuo mūsų. Miško takas 40. Tos šeimos gerai nepažinojome, bet vaikščiodamas gatve negalėjai jų išvengti. Ponas Hendersonas dažnai savo kieme taisydavo automobilius. Transporto priemonės būdavo pakeltos virš grindinio, o jis pats – pusiau palindęs po mašina. Ponia

Simpson sakė, kad nelegalu pradėti verslą namuose, nes niekas nebuvo įteisinta. Jo žmona, milžiniška moteris, dėvėjo laisvas lyg palapinės sukneles ir visuomet atrodė nėščia. Jie turėjo penkis vaikus ir laukėsi dar vieno. Jauniausioji duktė Džeidė neseniai pradėjo vaikščioti. Ji dažnai sėdėdavo tėvo taisomame automobilyje ant priekinės sėdynės. Kiti vaikai nebuvo tokie mieli. Paniurėlis Vincas mokėsi mano mokykloje dešimtoje klasėje. Kiti lankė pradinę, o vienas ėjo į specialiąją mokyklą. Ir niekas gerai nežinojo kodėl.

Mama nelabai mėgo šios šeimos. Niekas apie juos nepratarė nė vieno gero žodžio. Ir tai, kad du policijos automobiliai stovėjo šalia jų namo, nieko nestebino.

– Tas berniukas, Vincentas? – pasakė Glorija, braukdama pirštais per plaukus. – Jam galvoj negerai!

Ponia Simpson susikaupusi žiūrėjo į gatvę. Ji pakėlė galvą, kad geriau viską matytų.

– Dar viena policijos mašina! – tarė.

Pažvelgiau. Tai buvo paprastas juodas automobilis. Iš jo išlipo du vyrai ir moteris.

– Iš kur jūs tai žinote? – paklausiau.

– Gali spėti iš to, kaip jie eina, – pasakė Ponia Simpson. – Aukšti ir tiesūs – tikri pareigūnai.

Toliau atsivėrė dar vienerios durys.

– Sveikas, Reimondai! – sušuko Glorija.

Reimondas dėvėjo šortus ir šiek tiek per siaurus marškinėlius. Jis stabtelėjo ir pažvelgė į policijos automobilius.

– Tie Hendersonai! – garsiai pasakė Glorija.

Jis pamojavo prieš lipdamas į mažą juodą furgoną, ant kurio šono buvo nupiešta sena Viktorijos laikų vonia. Apsisuko ir nurūko gatve. Keletas žmonių anapus kelio žiūrėjo pro langus.

– Na štai, – tariau dar kartą, žvelgdama į gatvę.

– Jei ką išgirsiu – papasakosiu, – pasakė Glorija.

Įėjau į vidų. Viršuje iš vonios kambario sklido radijo garsai. Mama jau buvo atsikėlusį. Pripyliau virdulį vandens, ruošiausi skrudinti duoną, kai išgirdau pypsėjimą. Mano mobilusis. Pastovėjau ir įsiklausiau. Garsas sklido iš svetainės. Įėjusi apsidairiau. Telefonas gulėjo ant kilimo šalia sofos. To betrūko. Visuomet palikdavau jį matomoje vietoje. Tada pastebėjau trumpąją žinutę:

Kai galėsi, paskambink. Robis.

Įsidėjau telefoną į kišenę. Visai nenorėjau kalbėti su savo vaikinu. Užkiūtinau laiptais į viršų, nes iš vonios pasirodė mama, apsupta garų debesies. Ji šyptelėjo man ir nuėjo į savo kambarį. Nusekiau paskui ją ir, kol rengėsi, sėdėjau ant jos lovos. Tvyrojo nejauki tyla. Bet vis tiek sėdėjau. Jaučiau, kad mama turėtų man pasiaiškinti. Ji keliskart pažvelgė į mane, tarsi ruoštu

kažką sakyti. Užsimovusi kelnes ir apsivilkusi palaidinę pagaliau prakalbo.

– Vakar vakare turėjau paskambinti. Atsiprašau.

Ji pasilenkė prie veidrodžio ir pasirausvino skruostus.

– Kur buvai?

Mama išsitraukė lūpų dažus ir kiek patylėjo, lyg apgalvodama žodžius.

– Buvau pas Garį. Turėjau jam kai ką pasakyti. Tik nežiūrėk į mane taip. Garis yra kvailys, aš tai žinau, nors ir žaviuosi juo.

Ji pasisuko į veidrodį ir pasidažė lūpas. Tada garsiai uždarė lagaminėlį, nuėjo prie rankinės ir pradėjo į ją krauti daiktus.

– Tu buvai tokia girta! – pasakiau, sunerdama rankas. – Ar nemanai, kad vaikščioti vidurnaktį pavojinga? Ir dar tokiai nusitašiusiai!

Ji atsėdo ant lovos ir apsiavė batus. Tada pažvelgė į mane ir padėjo ranką man ant kojos. Pajutau jos kvepalus.

– Stela, žinau, kad per daug geriu. Žinau, kad neturėčiau susidėti su tokiu nevykėliu kaip Garis. Žinau, turėčiau daugiau valgyti vaisių ir daržovių ir dažniau valyti viryklę. Tačiau aš niekada nesakiau, kad esu Metų motina. Esu tokia, kokia esu.

– Tiesiog jaudinuosi dėl tavęs, – pasakiau jausdamasi nepatogiai, tarsi aš blogai elgčiausi, o ne ji.

– Aš jau didelė mergaitė ir galiu savimi pasirūpinti.
– Gal pagaminti tau pusryčių? – paklausiau.
– Neturiu laiko, mieloji, – atsakė.
– Būtinai turi *ko nors* suvalgyti. Galėčiau parnešti apelsinų sulčių, – pasisiūliau.

Ji atsigręžė ir pažvelgė į mane suirzusi.

– Užkąsiu ko nors pakeliui į darbą. Viskas bus gerai. Neverta dėl manęs jaudintis ir nervintis.

– Ar vėl susitiksi su Gariu?

– Nežinau. Galbūt. Bet tikriausiai ne. Tiesiog nežinau. Viskas, ko norėčiau, tai mielo jauno vaikiną, tokio kaip Robis, – pasakė ir atsistojusi sušiaušė man plaukus. – Patikimo, padoraus, protingo. Turėtum jo nepaleisti.

Tie žodžiai suezino mane, ir aš nudūriau akis į grindis, kur buvo numesti šlapi jos praėjusios nakties drabužiai. Ištiesiau ranką ir pakėliau. Sijonas purvinas. Batai ir marškinėliai taip pat. Net krepšys atrodė lyg būtų vilktas žeme.

– Ar tu pargriuvai vakar vakare? – paklausiau stodamasi ir laikydama drabužius tarsi įrodymą.

– Užtenka, Stela, – atsiliepė ji visa persimainiusi. Jos veidas rūstėjo. Paėmė mano ranką ir pasisuko durų link. Nors už mane kokiais keturiais penkiais centimetrais ir mažesnė, bet buvo stipri. – Verti mane jaustis nepilnaverte. Aš vadybininkė. Darbe esu *svarbi*, o čia – nuolat neteisi!

Ir užtrenkė duris. Stovėjau prieškambarėje, jausdamasi visiška kvaile. Suskambo durų skambutis. Numėčiau jos daiktus prie laiptų turėklų ir nusileidau žemyn. Pečiai nuo įtampos buvo sustingę. Per stiklą galėjau įžvelgti geltoną Glorijos suknelę.

– Dingo vienas Hendersonų, štai kodėl ten tiek daug policijos. Vienas vaikas. Tai įvyko naktį. Turiu skubėti, pasimatysime vėliau.

Mama nusileido laiptais, laikydama lagaminėlį. Vengdama pažvelgti jai į akis, suvapėjau apie tai, kas atsitiko Hendersonams. Ji truputį patylėjo, tada uždėjo ranką man ant peties ir tarė:

– Nesiginčykime, Stela, tu esi geriausia mano draugė!

– Radau laišką dėl darbo Liverpulėje, – tariau. – Kodėl net šito man nepasakei?

– Aš jį tik vakar gavau! – atkirto. – Mes šį vakarą galime apie tai pasikalbėti.

Ji pabučiavo mane dažytomis lūpomis ir nuėjo prie laukujų durų.

Vėliau įžengiau į miegamąjį.

Švelnus vėjelis plaikstė užuolaidą. Persisvėriau pro langą ir pažvelgiau laukan. Miškas kažkodėl atrodė didesnis, tanki lapija, per naktį dar labiau prasiskleidusi, siekė sodų tvoras. Pasirėmiau galvą rankomis ir pažvelgiau, ar pro namus matosi Hendersonų sodas,

bet jis buvo per toli. Tada supratau, kad nepaklausiau Glorijos, kuris iš Hendersonų dingo. Ar dešimtokas Vincas? Ar tas juokingas broliukas, lankantis specialiąją mokyklą? Nesvarbu kuris, nėra abejonės, jog vėliau paaiškės, kad tik gaišino kitų laiką.

Numečiau ant lovos mobilųjį. Daugiau negalvojau apie Hendersonus. Jie – ne mano rūpestis.